

gens politik, at CD er nødsaget til at fremsætte det her forslag.

For forslaget indeholder jo et andet element, som viser, at regeringen er langt mere optaget af kroner og øre og kolde kontanter end f.eks. det miljø, man ellers ved festlige lejligheder taler så pænt om. For når valget skal stå mellem, om en virksomhed opfører sig miljømæssigt ufornuftigt for at overholde de økonomiske regler, eller at staten skal have penge i kassen, så vælger regeringen igen pengene fremfor miljøet. Det er en udmærket illustration af, at meget af den afgifts- og skattepolitik, som er indført i miljøets navn, intet har med miljø at gøre, men udelukkende er et spørgsmål om at skaffe provenu i statskassen.

Så denne her sag skal naturligvis løses, og jeg håber, at skatteministeren har lyttet godt efter, hvad der er blevet sagt her i dag, for det er klart min forventning, at vi i Skatteudvalget kan få et flertal for at få det her problem løst. For det skal naturligvis løses ud fra alle de argumenter, jeg har nævnt, plus en håndfuld flere, der også eksisterer.

Det er endnu et eksempel på, at man fører en politik med hovedet under armen, og hvor man får nogle virkninger, som ingen af os ønsker. Derfor bør det være Folketingets pligt at få denne her sag løst. Vi takker naturligvis CD for at have bragt det på banen, selv om det aldrig burde være blevet til et beslutningsforslag, men burde have været løst af skatteministeren.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ebbe Kalnæs.

Ebbe Kalnæs (CD):

Der skal ikke være tvivl om, at CD føler sig stærkt forpligtet af at prøve at løse de her problemer. Vi føler os ikke mindst stærkt forpligtet, fordi vi i 1993 gik ind i en regering og i 1995 lavede de grønne afgifter for erhvervslivet, som var udsprunget af Dithmerudvalget, som var nedsat af en borgerlig regering med den miljømålsætning, man havde dengang.

I 1995 skulle det udmøntes, og det var en hård kamp at få de 7 mia. kr. i afgifter på erhvervslivet indrettet sådan, så vi tilbageførte 5 mia. kr. af de 7 mia. kr. Det står vi ved. Derfor føler vi os også dybt forpligtet til, når vi kan se, at der er noget, der er rivende galt, og der er noget, der går i den gale retning, at prøve at rette det.

Som jeg sagde tidligere, er det her ikke et spørgsmål om at lette en afgift. Det er ikke et spørgsmål om, at nogle skal slippe for noget, nogle andre skal betale. Der er tale om en gruppe af gartnerier, vi nævner her 150-200, som bruger fjernvarme som procesvarme, og procesvarme er der ikke afgift på, hvis vi ellers i den situation får det rubriceret under det. Vi kan i mange andre sammenhænge have vanskeligt ved at indrette denne her liste vedrørende, hvad der er procesvarme, og hvad der ikke er.

Men her ved vi, at det er procesvarme. Det er vi enige om. Gartnerierne betaler altså afgift på den varme på samme niveau, som fru Jensen betaler hjemme i sin stue. Og den skal man have tilbage. Der er så en tidsforskydning. Det betyder, som jeg også nævnte tidligere, at et mellemstort grøntsagsgartneri – men et potteplantedgartneri af nogenlunde samme størrelse har det samme problem, det er bare på andre årstider, at man har forskydningerne i likviditeten – på spidsbelastningstidspunkterne skal have 1 mio. kr. mere i kassekredit. Og det er ikke det, at man skal have den, hvis man har baggrund for at låne den, og det at man selvfølgelig skal forrente den. Men nogle kan faktisk ikke få den.

Jeg ved, at ministeren også pegede på, at der nok ikke var økonomisk fidus i at gå tilbage til det gamle oliefyrr. Jeg tror såmænd ikke engang, det er økonomisk fidus, man er gået efter, da man gik tilbage til det gamle oliefyrr i de eksempler, der er nævnt. Det er af den simple årsag, at man ikke havde anden mulighed. Selv om det var dyrere at gå tilbage til det gamle oliefyrr, var man nødt til at gøre det, for man kunne rent faktisk ikke finde pengene til at lægge afgiften ud. Man kunne ikke få kreditten.

Banken turde ikke, for man var så likviditetsmæssigt klemt i forvejen, så hvis man vippede – eller standsede betalinger, som det også hedder i dag – ville banken sidde med sorteper. Det er den direkte årsag til, at nogle går den vej, vælger den anden form, selv om de har etableret og investeret i at hænge sig på det her fjernvarmenet. Det, der er det afgørende, er, at det at nettoafregne gør man jo i forvejen i det her erhverv, hvis ikke man lige modtager fjernvarme.

De, der fyrer med kul, findes i dag. De, der fyrer med olie, findes i dag, stadigvæk. Men jeg vil nok sige, at der jo ikke er mange af dem tilbage af de andre årsager, som jeg også nævnte tidligere, nemlig at det kan være vanskeligt at